

Dragostea pentru adevăr și profeții Domnului

2 iulie 2004

Gili Cârstea

Terrie Dopp Aamodt scria cu destul talent și dragoste în *Adventist Review* săptămâna trecută:

„Ce este mai greu? Să fii un profet, sau să ai un profet? Deși este provocatoare și dureroasă până la nivelul suportabilității, chemarea profetică este aproape irezistibilă. Într-un fel, a avea un profet este mai complicat decât a fi un profet. Cum reacționează oamenii când în mijlocul lor apare un profet?

Mii de ani, pur și simplu i-au omorât. Mai recent, ni s-a părut mai civilizată să-i izolăm – ca pe spiriduși, în sticle, spre a le da drumul când este necesar sau avantajos. Uneori a fost mai ușor să-i evităm prin reinterpretări. Profeții sunt ciudați. Nu sunt normali. Facultățile lor spirituale sunt lărgite peste capacitatea noastră de înțelegere.

Dacă vrem să înțelegem și să apreciem profeții, trebuie să-i privim prin prisma lor, ca indivizi binecuvântați cu discernământ spiritual, cel puțin o tușă de misticism și o puternică viață de rugăciune. Scrisul și vorbitul lor vin dintr-o revărsare a acestor daruri” (*Adventist Review*, 24 iunie 2004).

TDAamodt continuă apoi să schițeze viața și lucrarea soriei White cu vădit profesionalism. Generațiile tinere au nevoie să cunoască viața și lucrarea acestui sol al Domnului. Ce este destul de ciudat este faptul că, atunci când privim la generațiile trecute, noi suntem partizani declarați ai mesagerilor uciși, și critici severi ai bisericii care i-a omorât. De ce nu procedăm așa și cu generația prezentă? Îl aplaudăm pe Isus atunci când spunea că asupra contemporanilor Lui va cădea tot sângele proorocilor uciși, de la Abel la Zaharia. Se aplică această vină și poporului lui Dumnezeu de astăzi? În trecut acest tipar s-a repetat mereu. Dumnezeu le trimitea lumină, iar ei omorau pe purtătorul ei. Dumnezeu le trimitea scrisori de dragoste, iar ei împușcau poștașul.

Deși articolul din *Review* nu spune, se poate ușor constata că generațiile respective nu recunoșteau rolul profetic al solului trimis la ei. De ce oare? Proorocii nu purtau banderole, nu aveau legitimații sau semne divine speciale. Cum să-i deosebești de proorocii falși? În plus, ce spuneau ei nu se potrivea nici cu doctrina, nici cu practica bisericii. Ei atacau pietrele de hotar, insultau inteligența vremii, iar uneori afirmau că poporul a schimbat pe Dumnezeu cu Baal.

De exemplu, Isaia. Pe ce bază striga el bisericii că Dumnezeu nu dorește jertfe și daruri de mâncare, când Moise, deci Scriptura, era atât de clar la acest subiect? Cum să alegi între Scriptură, care zice una, și solul Domnului, care zice alta? Încurcată situație.

Sau Ieremia. Să acuzi pe cei mai spirituali și devotați bărbați ai lui Dumnezeu că tencuiesc cu ipsos zidul strâmb pe care îl ridică națiunea era complet irațional. Și mai gravă era acuzația că ei au respect doar la nivelul buzelor pentru Templul Domnului. Nu este de mirare că l-au aruncat în groapă. Chiar Ieremia se văita de situația imposibilă în care l-a pus lumina Domnului. „Căci ori de câte ori vorbesc, trebuie să strig: „Silnicie și apăsare!” Așa încât cuvântul Domnului îmi aduce numai ocară și batjocură toată ziua” (20:8).

Sau Mica. Ce făceați dacă erați în locul lui Ahab? Patru sute de teologi vorbeau din partea Domnului în unanimitate, iar solia lor era pozitivă, sănătoasă, echilibrată, normală. Ei prooroceau "de bine." În contrast marcant, teologia lui Mica era schizofrenică, sectară, negativă; în limbajul regelui, "de rău." Nu este ușor să fii profetul unui Dumnezeu care proorocește de rău.

Așa a fost și așa va fi până la sfârșit. Atâta timp cât Mireasa lui Hristos se copilărește cu jocuri de-a patria cerească, solii lui Dumnezeu vor striga mereu „silnicie și apăsare.” Iar noi vom critica solia și caracterul lor negativist, izolaționist, sectar, îngust, ignorant, naiv. Și, cum zicea un savant local (de-al nostru), „păcătoșii normali nu se simt atrași de un asemenea grup.” Să ne rugăm Domnului să aducă printre noi și păcătoși mai anormali, care să spună bun-venit solilor și soliei divine. Și să sperăm că în Babilon se vor găsi destul de mulți păcătoși anormali, care să răspundă ultimei solii. Solul nostru denominațional spunea că ultima solie de har va fi „o descoperire a caracterului dragostei Sale.”
